

„KRISTUS JE VSTAL!“ „ZARES JE VSTAL!“

Dragi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

„KRISTUS JE VSTAL!“ To so besede pričevalcev vere, ki imajo v sebi ogromno moč. Moč tega stavka je krščansko vero spremenila v svetovno religijo. Velikonočni pozdrav kristjanov, je prešel tudi v uvodna besedila velikonočnih bogoslužij. Kot odziv na ta pozdrav, spontano izrazimo enako navdušenje, ki se glasi: „Zares je vstal!“

Jezusovo vstajenje je za nas vir neomajnega zaupanja, ki pride še posebej do izraza v naših najtemnejših urah, saj nam odpira naš zemeljski pogled na življenje onkraj smrti, v Božjo večnost.

Ob vsakem krstu, se na velikonočni sveči prižge sveča za krščenega. Ta krstna luč, naj potem osvetljuje vse ure njegovega življenja. Pri umirajočem kristjanu, prižgemo krstno svečo še zadnjikrat, saj gre za njegov dokončen korak v Božjo večnost.

Patra Maksimilijana Kolbeja častimo zaradi njegove daritve življenja, kot pričevalca vere in mučenca. Zaradi pobega zapornika iz taborišča Auschwitz, je bilo deset zapornikov obsojenih na smrt v bunkerju lakote. Pater Kolbe je prevzel mesto družinskega očeta iz te skupine. Svoj korak v smrt je pospremil s stavkom: „To je ura, za katero sem se rodil.“ Na splošno, ta stavek velja za vse nas. Od trenutka, ko se rodimo, potujemo proti večnosti, naša smrt pa je vstop v to večnost.

Mislím, da ko gre za patra Kolbeja, ta stavek pomeni še več. Način, na katerega je umrl je vključeval prav poseben korak predanosti. Raznovrstni projekti oznanjevanja vere in človekoljubne družbene zavzetosti, so na tem zadnjem koraku v življenju patra Kolbeja, našli še posebej močne navdihe. Bila je ura njegove velike ljubezni. To je bila ura, v kateri je zavestno daroval svoje življenje za sojetnika. „Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje.“ In 15, 13

Citat, ki ga pripisujejo Marku Twainu, pa se glasi: „Najpomembnejša dneva v tvojem življenju sta: dan, ko se rodiš in dan, ko ugotoviš, zakaj.“ Šele, ko vem za kaj in za koga živim, moje življenje dobi globino. Veliki in majhni dogodki postanejo pomembni, ker imajo svojo vlogo.

KDOR POZNA RAZLOG SVOJEGA ŽIVLJENJA, LAHKO PRENESE VSAK IZZIV. Ta besede pripisujejo Friedrichu Nietzscheju. Bile so odgovor drugim filozofom, ki so želeli opisati/formulirati „največjo možno srečo, za največje možno število ljudi.“ Tako bi zajeli načelo in osnovo vseh prizadevanj in morale. Nietzsche je menil, da je poznati odgovor na vprašanje, zakaj se boriti in poznati razlog obstoja, pomembnejše od tega, da vse vedno teče gladko in srečno.

Psihoterapevt Viktor Frankl je v svoji logoterapiji, to Nietzschejevo misel spremenil v praktično vodilo za življenje. Frankl je med II. svetovno vojno izkusil 4 koncentracijska taborišča. Čeprav zunanji pogoji niso zagotavljali zadostnih pogojev za srečo in dobro počutje, sta bili volja do preživetja in notranja duhovna moč, dejavna opora jetnikom tudi v največjih stiskah.

Na osebno vprašanje o smislu, ni mogoče odgovoriti z modrostjo nekoga drugega. Potrebna je moja lastna notranja gotovost: Kljub omejitvam in bremenom mojega položaja, vem, da sem na pravem mestu. Kadar govorimo z besedami verujočega kristjana, pravimo: „Spoznal-a sem, da je to, kar moram nositi, del moje življenjske poklicanosti.“ Upanje in obljuba, povezana z mojo odločitvijo za življenje, ostajata in sta močnejša od razočaranja, ki so prav tako del življenja.

»ALI NI NAJINO SRCE GORELO...« Učenca, ki sta na velikonočno jutro šla v Emavs, sta si potem, ko sta med blagoslovom kruha, prepoznala Jezusa, rekla: „Ali ni najino srce gorelo v naju, ko nama je po poti govoril in odpiral Pisma?“ Lk 24, 32

Njuni srci sta goreli, ko jima je Jezus iz svetih spisov razlagal vse, kar je bilo zapisano o Njem. Razložil jima je, zakaj je moral Mesija vse to trpeti. Začela sta se zavedati, da je križ imel in še ima svoj pomen. Pavel pozneje zapiše, da je Kristusov križ na zunaj „neumnost in pohujšanje,“ vendar je v luči vere dokaz Božje moči in Božje modrosti. Dasiravno si včasih želimo praznovati Veliko noč bolj na hitro in bolj ležerno ter si ob tem mislimo: „vse je v redu, samo ničesar ne smem jemati preveč resno.“ To nam po navadi tudi uspe in naše medlo krščansko življenje se rutinirano in neprizadeto nadaljuje.

Nedvomno je bila izkušnja učencev, ki sta potovala v Emavs, veliko globlja. Ob tem, ko razočarana zapuščata Jeruzalem, se jima pridruži neznanec in ju opogumi: „Ne povešajta glav! Vse kar vaju vznemirja je bilo v Božjem načrtu.“ prim. Lk 24, 13-35

To, s čimer sta se soočala učenca je bilo več, kot samo razočaranje. Njun temelj, njuno zaupanje, vse je bilo uničeno. Njuna vera v Jezusa je bila uničena. Srečanje z Jezusom pri večerji, se ju je dotaknilo prav v tej boleči točki. Dejstvo, da je Jezus živ in, da sta ga ponovno srečala; da se vse, kar je gradil, nadaljuje - vse to je bilo za njiju vir nepopisnega veselja.

Verjamem, da je srce dveh učencev iz Emavs gorelo, ker ne samo, da je bilo spet vse v redu, ampak ker sta začutila: Vse kar se je zgodilo z Jezusom, je bilo potrebno in je imelo smisel. Le tako je Jezus lahko zares postal Mesija, Odrašenik in Rešitelj vsega greha in bede, onstran zemeljske resničnosti.

Razpokam in prelomom v življenju, bi se najraje izognili ali jih imeli vsaj pod kontrolo. Drug za drugega lahko tu veliko storimo. Velikonočno veselje je nalezljivo. Ko praznujemo Velikonočno vigilio, razmišljam o tem, kako bi živeli brez te vere. In zelo sem vesel, da Velika noč seže v nas veliko globlje, kakor slabe stvari. Jezus učencem pokaže svoje rane, ki so pogosto upodobljene, kot žareče in spremenjene ter naredijo Njegovo vstajenje in naše Velikonočno veselje popolno.

Z velikonočnim vzklikom: „Kristus je vstal!“ ... vas vse toplo pozdravljam!

pater Ludwig Güthlein, Schönstattske gibanje, Nemčija

